

Mondin, I. Guiu i G. Barzaghi. I ova cjelina objavljena je ponovo kao posebna knjiga pod istim naslovom. Broj 2/1993. posvećen je temi "Sigurnost i istina - teme iz logike i kritike spoznaje". Broj 3/1993. posvećen je temi "Teoretska istraživanja o materiji i formi".

Prvi broj u 1994. godini posvećen je najvećem tomistu ovoga stoljeća Jacquesu Maritainu, čija se dvadeseta obljetnica smrti navršila u 1993. Tema ovog broja je "Aktualnost Jacquesa Maritaina", a suradnici su F. Botturi, F. Viola, G. Cavalcoli, P. Viotto, M. Zito, M. Lorenzini i G. Cottier. Na kraju je dodana bibliografija radova J. Maritaina i radova o njemu. Broj 2/1994. posvećen je temi "Bog i zakon". Broj 3/1994. nije posvećen određenoj temi nego su članci tematski različiti. I ostali brojevi sadrže po jedan ili dva članka koji nisu posvećeni temi broja.

Kako je vidljivo iz ovog kratkog prikaza sadržaja i suradnika, časopis sustavno obrađuje centralna pitanja filozofije i teologije. Krug suradnika ne uključuje samo profesore dominikanskog Filozofskog studija u Bologni, nego i najuglednije suvremene svjetske tomiste s papinskih i drugih katoličkih i državnih sveučilišta, na čelu s Battistom Mondinom, predsjednikom, i Abelardom Lobatom, direktorom Međunarodnog društva Tome Akvinskog (S. I. T. A.).

Na kraju, za našu javnost možda nije suvišno napomenuti da ovo danas nije jedini specijalizirani tomistički časopis u svijetu. Bez pretenzije na iscrpnost spomenut ćemo još neke. "Doctor Communis" tri puta godišnje izdaje Papinska akademija svetog Tome u Rimu, a članci su na različitim jezicima. "Angelicum" četiri puta godišnje izdaje Papinsko sveučilište svetog Tome, a članci su također na različitim jezicima. "Revue Thomiste" izlazi četiri puta godišnje u Toulouseu na francuskom jeziku. "The Thomist" izlazi također četiri puta godišnje u Washingtonu na engleskom jeziku. Godišnjak "Rassegna di Letteratura Tomistica" donosi pregled i kritički prikaz (na talijanskom i francuskom jeziku) svega što se u svijetu piše o svetom Tomi i tomizmu, a izdaje ga Editrice Domenicana Italiana u Napulju.

Ivan Zelić

POVODOM 50. OBLJETNICE MUČENIČKE SMRTI O. MARIJANA BLAŽIĆA

Bilo je to pred pedeset godina tj. 1944. godine u turobnim i čemernim jesenskim danima, kada su takozvane "oslobodilačke" snage ušle u grad Dubrovnik.

Ne neočekivani, kobni i povijesno mutni val prelio se gradom sv. Vlahu. Za nekoliko dana počelo je zloslutno odvođenje "sumnjivih" osoba iz njihovih domova. Tijekom listopadskih dana, 25. ili 26. na

sramnim plakatima po gradu, s podlim i lažnim obrazloženjima, "pogubljeni zbog sudjelovanja s okupatorom" uz tridesetak istaknutih i uglednih Dubrovčana čitalo se i ime Marijana Blažića.

Među redovničkom braćom, prijateljima, znancima, među pukom svih staleža, zavladała je zbunjenost, konsternacija, strah, zebnja i bol u srcu... "Da li je to moguće? Bez najave, bez suđenja, tog čovjeka? Vrhunskog intelektualca, izvrsnog profesora, briljantnog propovjednika i dokazanog humanistu" navest će kasnije u Slobodnoj Dalmaciji Luka Brailo u članku "Propovijed prekinuta metkom".

Ubili ga, ali on živi... "Imao se rašta i roditi".

To je čovjek kojega ne mogu zaboraviti njegovi poznavaoći, i to kao svećenika, franjevca, profesora i propovjednika. Kao pisca mogu ga čitati u ondašnjim revijama, u knjigama jeronimskih izdanja o bilogiji, nadasve u knjizi "Evolucija i postanak čovjeka".

Trebalo je imati sreće da se bude njegov učenik i đak, na višoj franjevačkoj gimnaziji Male braće u Dubrovniku, gdje su njegova predavanja iz kemije, fizike, geologije i biologije bila prava svečanost za slušatelje. Prenošenje njegovog iznimnog znanja bilo je magično i odgajalo dušu, um i srce. Svugdje je blistala njegova inteligencija u stalnom evociranju najviše inteligencije. Nije trebalo čitati udžbenike, već samo slušati, nešto bilježiti, diviti se i rati u znanju... "Dečki, sve je to tako divno", znao je ponavljati, tumačeći prirodu, ističući da je "nemoguće a da se ne divimo". U sjećanju mi je, na primjer, iz studija anatomije čovjeka usputna njegova primjedba: "Samo jedan bubreg sa svojih 20 km cjevčica za čišćenje naše krvi, dostatan je dokaz za opstojnost Boga Stvorca." Ili stalno prisutna: "Što više prodiremo u tajnu prirode, više naziremo Božju Ruku."

A kakvog pak propovjednika! To znaju tisuće Dubrovčana od kojih još mnogi žive, koji su dupkom ispunjali, kod njegovih čestih propovijedi, veliku crkvu Male braće pa i dubrovačku katedralu. Bili su to uzbudljivi trenuci slušanja tako zanosnog govornika da se samo žalilo što sat ili sat i pol tako malo traje. Ali nije samo svojim propovijedima, slavljenjem Božje Riječi s posebnom osjetljivošću za "znakove vremena", ispunjao dubrovačke crkve, nego se njegova riječ slušala - u uvijek punim crkvama diljem domovine, ne zaboravljajući crkvu rodnog kraja Kastva, do Vele Luke i Herceg Novog.

Nadati se je da će i njegove propovijedi, od kojih smo neke i čitali, ugledati svjetlo dana. Time bi se i mlađoj generaciji predstavio nezaboravni lik oratora, odgojitelja i proroka koji je znao "blago s poštovanjem opravdati vjeru koja je u nama".

Naučni spisi o prirodi i značajna njegova knjiga "Evolucija i postanak čovjeka" mogu se naći u bibliotekama.

Sva sjećanja na njega dokazuju da je bio vrstan svećenik, franjevac, profesor, patriot, kozmopolit, ekumenski misionar, koncilski orijentiran prije Drugog vatikanskog sabora.

O. Blažić je osoba koja je onih kobnih dana pred pedeset godina, (a uvijek ima kobnih dana), nosila u sebi strepnje, muke, boli i nade svih ljudi. Toliko vidovit i realan da je pred nadolazećom rušilačkom olujom (koja će ga nedužna pokositi), nama svojim učenicima ponavljao: "Dečki, ovome je valu, eto, dano da za neko vrijeme prođe."

Uz prirodne nauke predavao nam je i psihologiju i filozofiju i sve je uvijek bilo utemeljeno i u skladu s prirodnim znanostima. To je i njemu i nama otkrivalo harmoniju između Vjere i Nauke.

Uza sve dužnosti i djelatnosti kojih nije bilo malo - divnog li primjera! - smogao je snage i vremena da u onim teškim ratnim danima, uz ostale franjevce, predvodi i osigurava kod Male braće brojne obroke za ondašnje "izbjeglice i potrebne".

Uzvišena, svjetla, požrtvovna, aktivna, pobožna, nevina i draga osoba, koju je vodila Ljubav: "L'amor che muove il sole e l'altre stelle" (Dante), kako je znao govoriti.

"Najskuplji neuspjeh u povijesti" koji je, kako ono piše Z. Brzezinski, odnio više desetaka milijuna žrtava, kome se fizički i nije suprotstavljao, grubo je prekinuo njegov život.

Okrutni se sustav, iako možda nešto kasnije nego što je on nagovijestao, srušio, a on živi kao svjetla zvijezda u našem životu. "Navijek on živi, ki zgine pošteno."

"Očima se bezbožnika činilo da umire, ali on je u miru."

Dinko Vlašić